

gjennemgaaende hævdet deres Blads tilfredsstillende. Hvad de kunne have manglet i Theori, have de i de fleste Tilfælde fuldt erstattet ved en længere praktisk Uddannelse; hverken i Henseende til Hæderlighed eller praktisk Dygtighed have de staaet tilbage for deres „latiniske“ Kolleger blandt Underretts-sagførerne. Manges Smaamands Søn har ad den Vej skabt sig en god og anset Stilling, som han vilde have været affaaret fra, dersom akademisk Uddannelse havde været sat som Villkaar for dens Opnaaelse. Dertil kommer, at en juridisk Kandidats Uddannelse i Reglen koster Staten adskillige Tusind Kroner, hvorimod Uddannelsen af den „danke Jurist“ saa godt som ikke koster den en Stilling. Mindretallet kan ikke tilraade i saa betydelig Grad at vanskeliggjøre og fordyre Afgangen til at blive Underretts-sagfører, saalænge Forbringingen om en saadan Forandring hovedsagelig kun motiveres ved, at der er for mange Sagførere. Maaske kunde der være Anledning til at overveie, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at foretage en Forandring i de nugældende Bestemmelser om det juridiske Studium, hvorefter der blev en Examen fælles for Underretts-sagførere og Underdommere med en Tillægsprøve for dem, der attraa Ansættelse i de høiere Retter eller Sagførervirksomhed for disse; men noget Saadant er jo ikke tilfjortet ved nærværende Lovforslag.

Gaar man ud fra, at Sagførernes Antal under den nu gjældende Lov fremdeles vil voxe, og tror man, der er Fare for, at Sagførere, der ikke da kunne ernære sig som saadanne ved redeligt Arbejde, vil lade sig friste ind paa mindre hæderlige Erhverv, bør man efter Mindretallets Mening, hellere end at gaa den i Lovforslaget anviste Vej, skjærpe Tilshuet med Sagførernes Forretningsvirksomhed f. Ex. ved at give Dommerne en noget udvidet Myndighed paa dette Omraade, ligesom det maaske kunde fortjene Overveielse, om der ikke i Righed med, hvad der har fundet Sted i Thykland, kunde fastsættes Taxter for de almindeligt forekom-

mende Sagførerforretninger, Bestemmelser i den Retning turde være mere hensigtsmæssige end den foreslaaede tvungne Organisation i under- og overordnede Sagførerraad, som forekommer os høist uheldig.

Sjøndi Mindretallet saaledes paa meget væsentlige Punkter ikke har kunnet slutte sig til det foreliggende Forslag, anse vi flere af dets Bestemmelser for heldige, og som Forsøg paa at opnaa Overenskomst om dets delvise Gjennemførelse have vi erklæret os villige til at gjøre Indrømmelser bl. A. med Hensyn til Forbringingen om en noget modnere Alder som Betingelse for at kunne modtage Sagførerbestikkelse og en noget længere Forberedelsestid end den, der nu forlanges. Da de af os stillede foreløbige Endringsforslag imidlertid ikke have fundet nogen Tilslutning fra Flertallets Side, og der saaledes ingen Udsigt vilde være for deres Vedtagelse, finde vi i dette Tilfælde ingen Anledning til at fremsætte dem til Afstemning i Thinget. Hvad angaar vor Stilling til de af Flertallet foreslaaede Endringer, forbeholde vi os en mundtlig Begrundelse ved Sagens 2den Behandling.

Søvrigt skal Flertallet, da en stor Del af de nedenfor stillede Endringsforslag, der tildels ere fremkomne efter Forhandling med Sagførerforeningens Bestyrelse, næppe behøve nogen særlig Motivering, indskrænke sig til at fremdrage følgende Enkeltheder i Lovforslaget.

1ste Afsnit.

Til § 2.

Paa Foranledning af Sagførerforeningens Bestyrelse har det været taget under Overveielse, hvorvidt Bestemmelsen om, at den, der attraar Bestikkelse som Høiesterets-sag-